

INSINÖÖRI Elise

Lucy Stevenson Ewell

(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Keniassa.

"Elise, herää", äiti sanoi. Elise huokaisi ja kierähti ympäri. Hän halusi jatkaa nukkumista!

Hän puristi silmiään kiinni vielä hetken. Sitten hän ajatteli ystäviään koulussa ja asioita, joita hän oppisi siellä. Lopulta hän ryömi ylös sängystä ja piti rukouksensa.

"Rakas taivaallinen Isä", hän rukoi, "kiitos uudesta päivästä. Autathan minua ehtimään ajoissa koulun. Auta minua oppimaan ja olemaan ystävällinen muille. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen."

Kello oli neljä aamulla, ja ulkona oli vielä pimeää. Elisen koulu oli kaukana. Siksi hänen piti herätä niin varhain. Mutta hän tiesi, että oppiminen oli tärkeää. Sitä paitsi hänen piti käydä koulua, jos hän halusi jonakin päivänä insinööriksi!

Ennen lähtöä Elise nappasi kirjalaukkunsa ja chapati-leipää aamupalaksi. Hän söi leivän loppuun odottaessaan bussia.

Kun bussi tuli, aurinko kurkisti kaukana näkyvien rakennusten yllä. Elise astui bussiin ja etsi paikan itselleen. Hän katsoi ulos ikkunasta ja ajatteli insinööriksi tulemistaan. Jonakin päivänä hän rakentaisi koneita, jotka auttaisivat ihmisiä.

Kun Elise oli noussut bussista, hänen piti kävellä vielä muutama kortteli koulun. Hän katsoi kelloa ja alkoi juosta. Hän ei voisi myöhästyä!

"Tervetuloa, oppilaat", Claudia-täti sanoi. He kutsuivat opettajaansa "tädiksi". "Tänään opettelemme murtolukuja."

Elise suoristautui tuolillaan. Hän piti kovasti matematiikasta!

Mutta kun Claudia-täti kirjoitti yhtälön taululle, Elise oli hämmentynyt. Hän katsoi matematiikan kirjaansa ja sitten muistiinpanojaan. Luvuissa ei ollut järkeä.

"Tehkää sivun 42 tehtävät huomiseksi", Claudia-täti sanoi. "Voitte aloittaa niiden tekemisen jo nyt oppitunnilla."

Elise kirjoitti ensimmäisen tehtävän vihkoonsa. Hän alkoi ratkaista sitä, mutta sitten hän jäi jumiin. Hän huokaisi. Ehkä hänen ystävänsä Jessie voisi auttaa.

"Jessie", Elise kuiskasi. "Voitko auttaa minua tekemään tämän ensimmäisen tehtävän?"

Jessie pudisti päätään. "Yritän saada tehtävät valmiiksi ennen kuin oppitunti päättyy."

Elise kurtisti otsaansa. Hän kääntyi ystävänsä Miguelin puoleen. "Osaatko tehdä ensimmäisen tehtävän?" hän kysyi.

Mutta Miguelillakin oli kiire. "Anteeksi", Miguel sanoi ja jatkoi työskentelyä.

Elisellä oli huono olo. Yleensä hän oli oikein hyvä matematiikassa!

Kun Elise pääsi kotiin, oli jälleen pimeää. Hän oli väsynyt. Ja hänen piti vielä tehdä kotitehtävät.

Elise aloitti tehtävän uudelleen. Mutta vielääkään hän ei osannut ratkaista sitä. Numerot saivat

Ehkä en ole kyllin älykäs,
Elise ajatteli.

hänen päänsä kipeäksi! Ehkä hänestä ei sittenkään voisi tulla insinööriä.

Juuri silloin Elisen isosisko Emma istuutui hänen viereensä. "Oletko kunnossa?" Emma kysyi.

Elise voihkaisi. "En osaa ratkaista näitä tehtäviä! Kaikki muut luokassa osaavat. En vain ole tarpeeksi älykäs."

Emma nauroi. "Sinä olet älykäs!" hän sanoi. "Kun jokin on vaikeaa, se ei tarkoita, ettet olisi älykäs. Se tarkoittaa vain, että sinun pitää harjoitella lisää." Näytä minulle, minkä parissa työskentelet. Minä voin opettaa sinua."

Elise näytti hänelle yhtälön, ja Emma alkoi kirjoittaa numeroita. Muutaman minuutin kuluttua kaikessa alkoi olla järkeä. Elise otti kynän Emmen kädestä ja sai ongelman ratkaistua.

"Sinä onnistuit!" Emma sanoi. "Jatka vain harjoittelemista. Jos jätät taas jumiin, voin auttaa sinua."

Elise tunsu sisimmässään lämpimän tunteen, kun hän alkoi ratkaista seuraavaa ongelmaa. Taivaallinen Isä oli vastannut hänen aamurukoukseensa ja auttanut häntä oppimaan! Hän oli kiitollinen siitä, että taivaallinen Isä oli antanut hänelle kärsivällisen isosiskon, joka selitti hänelle, miten ongelma ratkaistaan. Taivaallisen Isän avulla ja ahkeralla työllä hänestä voisi tosiaan jonakin päivänä tulla insinööri! ●

KUVITUS SIMINI BLOCKER